

Békeharang.

Megjelenik minden hó 1.-én és 15.-én.

Előfizetési díj egész évre: 1 korona.

Kérjétek és adatik nektek.

Ez az Úr Jézusnak egyik legfontosabb igérete. De nemcsak legfontosabb, hanem egyik legnagyobb igérete is. Szinte korlátlan kilátás nyílik előttünk, ha e szavakat olvasuk. Kétségtelen, hogy igen sok embernek felmelegedett már a szíve, mikor a Szentírás olvasása közben ez igéretre bukkant. Csodálkozunk azon, hogy az Úr ily egyszerű igérete mellett is, oly kevesen vannak, akik átérték e szavak igazságát. Sokszor úgy állunk ugyanis egy-egy ilyen remek kijelentés előtt, mint egy bura alá rejtett fényes kincs-csel. Szemlélhetjük, de szemlélete nem tölti be szívünket meglelégedéssel. A kincs nem sajátunk és soha sem lesz azzá. A Szentírás ily kincsei azonban nincsenek bura alá rejtve és nem azért olvassuk őket, hogy megcsodálhassuk és azután otthagyjuk, mert ránk nézve elérhetetlenek, hanem hogy mint Isten ajándékait sajátunkká tegyük.

Az a kérdés már most, miképpen győződhetünk meg arról, hogy Jézus emez igérete tőkéletesen igaz? Mondod, sokszor imádkoztál már, sokszor esdve kérted Istent és, és hiába! Töprengtél utána. Nem akartad, hogy valaki szemiedbe mondhassa, hogy ime, látod Isten igéretei még sem igazak. Féltem ettől a gondolatától, de nem vetted elő az Írást, az isteni bölcsesség kútforrását. Pedig csupán ez oszlathat el minden homályt, aggodalmat és kételyt. Ez ama fegyver, mellyel elűzhetjük a gonoszt és legyőzhetjük a világot.

Az Úr Jézus az imára vonatkozó e legnagyobb igérete a hegyi beszédben található. Tanácsos lesz tehát egyszer a hegyi beszédet egészen átolvasni egyfolytában. Így tisztázodni fog minden. Jézust érteni kell és ezért kell hogy átadjuk magunkat neki, hogy szívünket, lelkünket az Ő befolyása alá helyezzük. Így lesz világos előttünk az imádság titka is.

Vessük össze most emez igéretet Jézus néhány másik kijelentésével, amint ezeket a hegyi beszédben találjuk. „És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsáztunk azoknak, akik mi ellenünk vétkeztek.“ Így tanít minket imádkozni Jézus. De rögtön meg is magyarázza még bővebben. „Mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő vét-

keiket, megbocsát nektek is a ti mennyei Atyátok.“ Maradjunk emellett. Ha bűnbocsá-
natért könyörögsz és azt akarod, hogy bizonyosan el is nyerjed, úgy feltétlen szükséges, hogy előbb te megbocsáss felebarátodnak, aki téged valamiképp megbántott és akire te eddig haragudtál. Egészen hiába fogsz bűnbánatot tartani, sírni könyörögni, amíg felebarátoddal nem hoztad ügyedet rendbe. —
„Ne ítéljétek, hogy ne ítéltessetek. Mert amilyen ítéllettel ítéltek, olyannal ítéltetek és amilyen mértékkel mérték, olyannal mérnek nektek.“ Világos ez is. Sokszor szólunk megvetéssel, lekicsinyléssel felebarátunkról. Azt hisszük, hogy csak nekünk van meg Isten világossága. Máskor meg ha valaki nem cselekedett nekünk tetsző módon, rögtön pálcát törtünk felette és lemondunk róla. Így cselekedvén lelkünk elvesztette egyensúlyát és Istenhez fordultunk nyugalomért. De oh fájdalom, lelkünk nem tudott összhangba jutni Istennünkkel. Eleinte azt hittük, hogy majd rendbe jövünk később, de később sem sikerült. Imánk üres volt és hideg. Isten nem hallgatott meg. Hiába hivatkoztunk igéreteire. De ha Istenhez fordulunk és megkérdezzük Őt imánk hiábavalósága felől, akkor megfelel nekünk érthetően. „Hallottátok, hogy megmondattok: Szeresd felebarátodat és gyűlöld ellenségedet. Én pedig azt mondom nektek: Szeressétek ellenségeiteket; áldjátok azokat, akik titeket átkoznak; jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnék és imádkoztak azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket, hogy legyetek a ti mennyei Atyátoknak fiai.“ Meg van fejtve a rejtély. Imánk azért volt értéktelen és erőtelen, hideg és üres, mert szeretet helyett gyűlölet, megbocsátás helyett haragtartás töltötte be bensőnket. Mingyárt megváltozik a helyzet, mingyárt igaz lesz az ígélet, ha Isten szeretete sugarainak melege felhevíti szívünket és amit számunkra esdünk Istentől, előbb azt gyakoroljuk felebarátunk irányában.

És így van ez mindennel: úgy anyagiakban mint lelkieken. Istentől, aki kér, az mind kap; aki Nála keres valamit, az meg is találja és Ő a zörgetőnek feltétlenül megnyit. De ne feledd el, Isten ígéletére csak akkor építhetsz, ha amit magadnak esdekelsz, azt részedről felebarátodtól el nem vonod.

Mindeneknek Atyja.

Akkor leszek boldog,
Hogyha tisztán, híven
Egyedül csak Téged
Fog szeretni szívem,
És magát egészen
Te Neked átadja,
Mindeneknek Atyja!

A halandó ember
Nélküled nem élhet
Forrás vagy, belőled
Árad ki az élet,
Elvész menthetetlen, ki
E forrást elhagyja!
Mindeneknek Atyja!

Mint e föld élet
Függ csak egy hajszálon:
Üdve is, melyet ad,
Füst, buborék, álom:
A valódi üdvőt
Hív szerelmed adja,
Mindeneknek Atyja!

A bűt, elválhatlan
Társát az életnek
Mily nyugodtan tűrik,
Kik Téged szeretnek!
A nyomort jóvoltod
Élve váltóztatja,
Mindeneknek Atyja!

Boldog, oh ezerszer
Boldog, kinek keble
Hozzád vonzó, forró
Vágygal van eltelve;
Él, élvez, keservét
Nálad kinyughatja,
Mindeneknek Atyja!

Gyújtsd fel hát Irántad
Gyújtsd hő lángra szívem!
Hogy Téged szeressen
Forrón, tisztán, híven;
Benned lelje nyugtát,
Lelkem gondolatja,
Mindeneknek Atyja!

Lázár Miklós.

Csodálatos gyógyulás.

Napjainkban, mikor már nem igen hisz-
nek az emberek az imádság erejében, nagy
feltűnést kelthet az alábbi eset. A történetet
a helyszínen felvett jegyzőkönyv alapján

mondjuk el. Miután egy német fejedelem a
helyszínen volt és számos udvari tanácsos,
az eset pontos leírása minden kritikán felül
áll. A jegyzőkönyv így hangzik: „1644. év-
ben a Szentháromság után való tizenharmadik
vasárnapon ő fensége *Eberhardt*, würt-
tembergi és töcki herceg, *Mömpelgardt* grófja
stb. jelenlétében, azonkívül a fenséges úr
fejedelmi titkos tanácsosai, udvari és kama-
rás urai és az egész város tekintélyeinek
jelenlétében Leonbergában, a templomban a
befejezett egyházi beszéd és a vasárnapi
imádság után, a két utolsó zsoltár éneklése
alatt a következő emlékezetes eset játszódott
le: Egy húsz éves hajadon leány, névszerint
Katalin (kinek nyolc év előtt kiállott beteg-
ség és hiányos ápolás következtében mind-
két felső combja erősen megdagadt és végre
tökéletesen használhatatlanná lett, azonkívül
mindkét térdkalácsa azon mód összenőtt, hogy
járásra két karját kellett felhasználnia, ameny-
nyiben két rövid mankó segítségével von-
szolta maga után nyomorult testét) ezen kö-
zönséges kis mankóján szintén elment a szent
beszédre és a többi keresztény hívekkel
meghallgatta azt, elvégezte imádságait és
mint fent említve volt az éneklés alatt, az
egész gyülekezet szeme láttára, elkezdé a
kilenc év óta elromlott és összegömbült tag-
jait kinyújtani, rájuk lépni és minden segít-
ség nélkül egyenesen járni. És mivel neve-
zett a földön kúszó módon járt volt addig,
csupán igen rövid ruházata volt. Ezért mikor
felegyenesedett a még alig rőfnyi hosszú
szoknyája nem vala megfelelő és így a kö-
rülálló nőszemélyektől volt kénytelen ruhá-
zatért könyörögni. Így felruházva és a nyert
áldást utána rebegvén, hagyá el a szent he-
lyet. De csakhamar visszatért és a mankó-
ját, melynek segítségével szokott volt a
templomba, jönni, visszahozá magával és le-
tette arra a helyre, amelyen helyet foglalni
szokott máskor is és ezeket jelentte ki: E
helyen kívánom hagyni mankómat örökös
bizonyosságul annak, hogy Jézus Krisztus, a
mennyei szamaritanus (akiről a prédikáció
szólt) engem is megtekintett nyomorúsá-
gomban és sóhajaimat ma kegyelmesen meg-
hallgatta és csodatevő, isteni segítségében
részesített. Erre a lelkész és speciális a több-
ször említett leányt a templom közepére ve-
zette, őt Isten dicsőítésére és iránta való
hálaadásra szólítá fel, hogy nyilvánosan is,
az egész gyülekezet előtt, amely közben ismét
a templomba tódult, a 103. zsoltárt és más
dicsérő mondásokat a szent miatyánkkal
együtt utána mondja. Ezután meginté, hogy
ezentúl is a hű Istent gyermeki hitben hívja
segítségül és hogy ezen jótéteménye után is
tartsa meg erőben és neki Lelkót ajándé-
kozza; hogy életének többi napjaiban hálás

lehesen és valódi isteni félelemben töltse el azokat; mindezeket térdre leborulva, felemelt arccal, nagy könnyhullatások közben mondotta utána és a Szentháromság nevében a körülálló gyülekezettel együtt elhagyta a szent helyet és egyenesen járva visszatért szokott hajlékába.

Szerkesztői rovat.

Még egy száma jelenik meg a 'Békeharang az ó esztendőben, a karácsonyi száma. Ezzel ismét lezárunk egy esztendőt a Békeharang életében, már a hatodikat. És ha most már visszapillantunk az elmúlt időkre, nem-e kell hátalatt vallást tenni arról, hogy Isten velünk volt? Igenis, nyilvánosan és érthetően akarjuk mondani, hogy ahol csak olvassák e kis lapot, mindenki megtudja, mi Istenre építettünk e munkásságunkban is. Hiszszük és reméljük, hogy számos lélek békeséget és nyugalmat nyer, a Békeharang olvasása közben. Sokan talán észre sem veszik, de azért Isten mégis beszél hozzájuk e laposka által is. De bizonyára vannak a kedves olvasóink között olyanok is, akik már kéthetenként várják a Békeharangot, bizva remélvén, hogy valami mennyei áldás rájuk is származik belőle.

Ezekhez kívánunk szólni ma néhány szót. Ha az ember valamit tapasztalt, átélt, akkor nem esik nehezére erről tanúságot tenni. Tehát erre kérjük kedves olvasóinkat. Aki már az évek folyamán megismerte és megkedvelte a Békeharangot, mondjon valamit erről azoknak, akikkel naponta érintkezik. Egyik-másik számát, amelyben valamit találtak ismerőseik számára, adják nekik elolvasás végett. Ez igazán nem kerül sem pénzbe sem fáradságba és mégis oly fontos, hogy k. olvasóink figyelmét rá felhívni óhajtjuk. Ha valaki szétosztás céljából, most az év vége felé néhány számot kívánna, forduljon egy levelező lapon a szerkesztőhöz, kinek címe, minden Békeharang utolsó oldalán alul megtalálható. Minden ilyen kérdésnek örömmel fogunk eleget tenni.

Legyen jelszavunk: legalább *egy* új előfizetőt az új esztendőre. Persze e munka sem lesz játék, amint minden sikert csak fáradság révén érhetünk el. Tehát fel munkára, a sikerben rendületlenül bizva és Isten áldása lesz rajtunk és munkánkon!

A Luther társaság a napokban tartotta meg Budapesten az évi közgyűlését, amelyen elhatározták, hogy egy *magyar evangélikus bibliatársulatot* alapít. Ez lesz az első ilyenü intézmény hazánkban, mert eddig, mint

ismeretes, csak a brit és külföldi bibliatársulat terjesztette nálunk a saját kiadásában megjelent bibliákat. Szívből kívánjuk, hogy ez alakítandó társulat nemsokára minél sikerdúsabb működést fejtsen ki.

Dr. Melle szuperintendens úr értesít bennünket a legutóbbi levelében, hogy az ó év folyamán már nem jöhet a Bácskába. Legközelebb tehát csak új év után látogatja meg gyülekezeteinket. Azután így folytatja soraiában: „Éppen most kaptam meg a Békeharang legutolsó számát, amely igen tetszik nekem. Mindig nagy érdeklődéssel olvasom. Együttal kis gyakorlót ez számomra, hogy a magyar nyelvismeretemet egészen el ne felejtsem.“ A doktor úrnak különösen ez az utóbbi megjegyzése okoz élénk örömet nekünk, mert táplálja ama reménységünket, hogy a magyar missziót a háború után nagyobb méretekben folytathatjuk. Ünnepe lesz az első tiszta magyar kerület megalapítása, de csak kezdetét fogja jelenteni ama nagy hadjáratnak, amelyet belátható időn belül az egész országra kiterjeszhetni remélünk. Legyen már most jelszavunk: Nagy Magyarországot, édes hazánkat Krisztusnak!

Az utolsó hering.

Északamerikában egy erdei kunyhóban vasárnap estefelé a tűzhely előtt üldögélt egy özvegy asszony öt szegényesen öltözött gyermekével. Figyelmesen hallgatta a gyermekek csevegését, hogy a nagy gondot, mely szívére nehezült néhány pillanatra elfelejtse. Már egy év óta dolgozott kezével családja fenntartásáért, mert senkije sem volt széles e világon. Isten meglátogatta öt hosszú betegséggel, amely felemésztette egész vagyonát. Hideg tél volt; az erdőben mindenütt magas hó feküdt. A szél sivitott és a fákat erősen kipróbálta. A szegényes kunyhó szintén megremegett.

Az utolsó hering gözölgöt előtte a szén-tűzön. Ez volt már az utolsó eledelük. Nem lehet hát csodálkozni rajta, ha a gyermekeire való tekintettel a jövő nagy gondot okozott neki. Szíve rendkívül fájt neki a reménytelenség nyomása alatt, még ha eszébe jutott is, hogy Isten az özvegyek gondviselője és az árvák atyja szaváról meg nem feledkezhetik. Legidősebb fia már több év előtt elhagyta őt és a tengerre ment szerencsét próbálni. Azóta semmit sem hallott belőle. Röviddel azelőtt halt meg férje. Mindez óráig azonban fenntartotta őt az Úr és nem csak családját tudta ellátni, hanem még a környékbeli szegényeken is segíthetett. De

most az inség az erdei kunyhó ajtaján is kopogtatni kezdett, sőt távol minden emberi segítségtől, a tetőpontját is elérte. Ezalatt azonban, bármily szomorúnak is látszott helyzete, lelke valamely titokzatos erő révén felvidulni kezdett. Az étel elkészítése alatt eszébe jutottak a zsoltáros gyönyörű szavai: „Miért csüggedsz el lelkem, miért nyughatatlankodol bennem? Bizzál Istenben, mert még hálát adok én neki, az én szabadítomnak és Istenemnek“. (Zsolt. 43, 5.)

Már az asztalon állott az étel, amikor szerény kopogtatás volt hallható az ajtón és hangos kutyaugatás vonta magára a család figyelmét. A gyermekek azonnal felugráltak ajtót nyitni; és belépett egy fáradt vándor, szegényes öltözékben, szállást és ételt kérve. „Mert“ mondá ő, „már 24 óra óta semmit sem ettem.“ Ez a szegény asszony szívét vérezve sebezte. Az ő szíve nem csak a saját gyermekeiért dobbant, ő minden más nélkülözővel tudott érezni. Ezért egy pillanatig sem habozott, az utolsóból amiye volt, az idegennek is juttatni egy kevesét. Meg volt győződve róla, hogy az ily könyörtületes cselekedete egy cseppet sem fogja szegényebbé tenni.

Most a vándor közelebb lépett az asztalhoz. Amikor azonban a szegényes ételt megpillantotta, tekintetét felemelte égfelő és így szólt: „Ez minden, amit adhat? és ebből még egy idegennek is akar adni? Ily

jóságot sehol sem tapasztaltam. De hát, kedves asszonyom, nem rövidíti meg gyermekeit, ha az utolsó falatjukat is megosztja még egy idegennel?“ Ekkor könnyek csordultak le a szegény özvegy asszony arcán, miközben így válaszolt: „A messze széles világon van egy szeretett fiam, és ha Isten még el nem vette őt, most csak azt cselekszem, amit kívánok hogy mások vele tegyenek. Isten, aki Izrael fiait az égből mannával táplálta rólunk is fog gondoskodni. Miért sérteném én meg Őt és utasítanám el őnt? Hiszen fiam, aki szintén úton van, éppen ily viszonyok között juthat valamely szegény kunyhóba!“

Az özvegy asszony elhallgatott. Az idegen azonban felugrott és átölelte. „Isten“ mondá „az ön fiát csakugyan ily házhoz vezérlé, de vagyont is adott neki, hogy jóttevőt megjutalmazhassa. Édes anyám! oh édes anyám!“ kiáltotta.

A rég nélkülözött fia volt, aki Indiából, gazdagon tért haza és most anyja keblén pihent. Így áruhában akarta családját még jobban meglepni. A szegény erdei kunyhót felcserélték egy szép házzal a völgyben. A nélkülözésnek vége szakadt és az özvegy asszonynak immáron volt miből jótennie a szegényekkel és nélkülözőkkel szíve szerint.

Methodista istentiszteletek tartatnak:

Budapest, VII., Rottenbiller utca 35.: Vasárnap d. e. 10 és d. u. 5 órákor, kedden és csütörtök este 8 órákor.

VI., Petneházy utca 25. (Angyalföld): vasárnap és szerdán este 8 órákor.

Bácsfeketehegy, Petőfi utca 486.: Csütörtökön este 1/2 7 órákor.

Budakeszi: Vasárnap és Csütörtökön este 8 órákor.

Cservenka: Vasárnap d. u. 2 órákor.

Csurog, Szűk-utca 1211.: Vasárnap d. u. 3 és csütörtök este 1/2 8 órákor.

Kishegyes: Időnkint.

Kiskér: Vasárnap d. u. 2 és Szerdán este 7 órákor.

Kucora: Vasárnap d. u. 3 és Péntek este 7 órákor.

Szeretettel meghívjuk! Mindenkit szívesen látunk!

Kiadja: a „Keresztény könyvesház“ k. f. szöv. Budapest, VII., ker. Rottenbiller-utca 35. szám.

Felelős szerkesztő: Jakob János, Újvidék, Jenőherceg utca 5.

Nyomatott Boros György könyvnyomdájában Újverbáson.

Kula: Hétfő este 7 órákor.

Nagyszékely: Időnkint.

Óbecse, Mező utca 64.: Vasárnap d. e. 1/2 8 és este 1/2 8 órákor és Péntek este 1/2 8 órákor.

Ókér: Időnkint.

Ósódé: Vasárnap d. e. 9 és este 7 órákor.

Szeged: Időnkint.

Szeghég: Vasárnap d. e. 1/2 9, d. u. 2 és este 1/2 8 órákor; Csütörtök este 1/2 8 órákor.

Szenttamás: Vasárnap d. e. 1/2 10 és este 1/2 8 órákor. Szerda és Csütörtök este 1/2 8 órákor.

Tiszaakádfalva: Vasárnap d. e. 9 és este 1/2 7 órákor; Szerdán este 7 órákor.

Újszivác: Vasárnap d. e. 9 és este 7 órákor.

Újverbász, Rákóczi F. út 436: Vasárnap d. e. 1/2 10 és este 7 órákor; Szerdán este 8 órákor.

Újvidék: Jenőherceg utca 5. Vasárnap d. e. 10 és este 1/2 8 órákor; Csütörtök este 8 órákor.

Békeharang.

Megjelenik minden hó 1.-én és 15.-én.

Előfizetési díj egész évre: 1 korona.

Jézus születése.

Kétezer év óta egyforma örömmel ünnepelek meg Jézus születését. E születésnap mindig megtartja fontosságát és amíg emberek lesznek a világon, mindig nagy lesz az öröm e napon. Örülünk pedig Jézus születésén azért, mert tudjuk, hogy Ő hozzánk jött el. Amint hajdan, úgy ma is, minden egyes ember Tőle várja, Tőle nyeri azt, amit legnagyobb kincsének tekint: a *békességet*.

Az angyali ének: „Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön béke a jóakarátú embereknek!” ma éppen úgy szívünkhez szól, mint valamikor régen a pásztorok szívéhez beszélt. Ez az ének magában foglalja Jézus jövetelének célját. Ő azért jött a világba, hogy azt a nagy úrt, amely Isten és az emberek között a bűn által támadt, betöltse. A bűn Isten és az emberek között áll mint egy válaszfal és ezt ledönteni jött el Jézus. Az ember elvesztette az Úr Isten ismeretét, Jézus eljött, hogy megismertesse, megmutassa nekünk újra Istenl.

Jézus születése tehát legközvetlenebbül érdekli az embert, mert Istentől elválasztottan él boldogtalanságban. És ez általában ma éppen úgy áll, mint kétezer esztendő előtt. Hogy ez csakugyan így van, látjuk abból, hogy a karácsonyi angyali ének, még nem lett általában az emberek éneke. Kérdezzük meg csak önmagunkat most karácsonykor, hogy mi is volt a mindennapi énekünk az elmúlt esztendőben? Ugyan hány napon át énekeltük: „Dicsőség a magasságban Istennek?” Bizonyára könnyen meglehetne állapítani e napok számát! Ellenben mindennapos célunk volt önmagunk dicsőítése, magasztalása! Ritkán gondoltunk rá, hogy Isten országának eljöveteléért, nemcsak naponta imádkozni kell: „Jöjjön el a Te országod!”, hanem *tenni* is kell valamit. Azonban annál gyakrabban, igen, mindennap dolgoztunk, fáradtunk azon, hogy földi, muló honunkat erősítsük, szilárdítsuk.

És a *békesség*? Hol volt? Melyikünk szívében lakozott? Ha össze akarnók számítani, hány napja az elmúlt esztendőnek volt igazán béke napja számunkra, ugyan hányat olvashatnánk? Nem-e volt az elmúlt év is telve küzdelemmel és harccal? Háború

volt a nagy világban, de szívünkben is hiányzott a béke! Pedig az isteni béke, melyet Jézus hozott nekünk, megzavarhatlan és azt a világban senki és semmi tőlünk el nem rabolhatja. Ez az a béke, amelyről elmondhatjuk, hogy ama mennyország, amely mibenlünk van. Körülöttünk semmi sem nyugszik, semmi sem maradandó, elmúlik gazdagság és erő, fény és pompa, csak valami létezik, csak valamit ismerünk, ami örökkévaló és ez ama béke, amelyet Jézus hozott nekünk, amelyről az angyalok dala zengett.

Oh Jézus, bárcsak a mostani karácsony ünnepén megtudnád értetni magad velünk! Vajha nyitva állana ma a szívünk a Te üdvösséged számára! Két dolgot mondottál hírnökeid által nekünk születésed alkalmával és e kettőt akarjuk ma *Tőled* hálás szívvel elfogadni. Istennek dicsőség, a jóakarátú emberek béke! Alázattal borulunk le ma és elismerjük és valljuk, hogy Téged illett meg mindenért a dicséret és dicsőség! Nem kívánunk ez életben többé egyebet, mint erőt, hogy Neked éljünk, a Te országodban munkálódjunk, a Te dicsőségedet öregbítsük!

Mily boldogító érzés árad szívünkbe, ha ilyen módon próbálunk beszélni. Szinte érezzük minden egyes szó súlyát értékét. Csak azt tartjuk fontosnak, hogy így is legyen igazán és így is maradjon. Nem csak karácsony táján, hanem életünk minden napjában. Igen, ha Istennek megadjuk önként az Őt megillető dicsőséget, akkor mintegy gyümölcse lesz eme cselekedetünknek az a béke, amely szívünket betölteni fogja.

Az Úr Jézus számunkra jött a világba. Minekünk született, hát fogadjuk is be Őt szívünkbe. Ha Ő fog ezentúl egyedül szívünkben élni és uralkodni, akkor *naponta* tapasztalni fogjuk a karácsonyi ének értelmét és erejét! Dicsőség Istennek és a jóakarátú emberek béke!

Karácsony estéjén.

Ricsiny Betlehemben megzendül az ének
»Dicséret, dicsőség az ég Istenének!«
Kif oly régtől fogva szívrepesve vártak,
Megg született Megváltója
A bűnös világnak.

Fényes csillag gyúlt ki a keleti égen,
Megtört a bűn súlya oda lett a szégyen
Angyalok serege szelíd szózatára
Benépesült halandókkal
Betlehem határa.

Nem királyi bíbor, — az Neki nem kellett! —
Szegénység tanyája adott jó nyughelyet . . .
S ime, minő csoda, az egyszerű jászok
És mennyei glóriája
Örökké világol.

Romba dőlt a földnek minden hiúsága,
Az gazdag, kibén él a hitnek világa
Gondolj rá gögös, fenhéjazó lélek!
S meglátod, hogy kihamvadott
Hited újra éled.

Zengjen ajkinkról is hálaadó ének
Estéjén karácsony áldott ünnepének;
És, ki bűneinkért földre alászálla
Örömmel várt vendég legyen
Lelkünk Messiása. Tóth Lajos.

Késő már minden.

Most, hogy nem a harctéren teljesíték
szolgálatot, hanem a fővárosban, lassankint
eszembe jutnak ama rettenetes élményeim,
amelyeken átestem. Borzalmas és fájdalmas
napok voltak azok, a lövészúrokban. Hát
még, mikor onnan kiugráltunk és előreront-
tottunk az ellenségre! Ki tudná leírni azt
az érzést, amely ekkor szívünkben támadt?
Az elleuség nagy ágyúi csak úgy bomböl-
tek és a lövedékek rettenetes pusztítást
vittek véghez köztünk. Az egyiknek kezét,
a másiknak lábát, kinek gyomrát, kinek mel-
lét találta egy hatalmas nagy darab gránát.
Szívet facsaró jajveszéklés támadt! Még bol-
dog volt az, akinek fejét egészben csapta
le valamely lövedék, hogy így bár egysze-
ribe vége volt minden földi szenvedésnek.

Ezek láttára szívem majd megszakadt.
Egy kis időre azonban bátorító szót kaptam
felülről, amely így hangzott: „Ne félj, csak
bigyj. Én veled vagyok.“ Isten eme ke-
gyelemnyilvánulására egészen magamhoz tér-
tem és azonnal elkezdtem a sebesült és hal-
dokló bajtársaimat is buzdítani.

„Kedves bajtársaim“ szóltam, „látom
nagy fájdalmaitokat, de kérlek benneteket,
ne legyetek türelmetlenek, mert az az Isten
akarata folytán történt így veletek. Ugyanis
a mi nagy bűneink miatt jött reánk a ve-
szedelem és a fájdalom e nagy napja. Egy-
kor Isten mindnyájunkat maga elé szólít oly
állapotban, amint vagyunk. Földi kincsek,
arany és ezüst minket kedvesekké Isten

előtt nem tehetnek. Sokszor figyelmeztetett
a Mindenható bennünket, sokszor szólított
bennünket, hogy járjunk a Jézus útjain, de
nem hallgattunk rá.

Avagy nem tudjátok-e, hogy Isten
templomai vagytok? Elfelejtettétek-e, hogy
Isten az Ő képére teremtett titeket? És hogy
Ő nem akarja, hogy a bűn által mi meg-
rontsuk szívünket? Isten Igéje azt mondja,
hogy aki ezt cselekszi, azt kitörli Ő az élet
könyvéből.

Bizonynal Isten e veszedelem által is
hívogat minket magához és mi nem hallga-
tunk rá! Pedig egykor mindnyájunknak meg
kell jelennünk az Úr színe előtt, hogy kiki
elvegye az ő jutalmát vagy büntetését, asze-
rint amint cselekedett a testben a földön,
jót vagy rosszat. Most még választhatunk.“

Mikor így beszéltem szenvedő bajtár-
saimnak, egyszerre keserves és bűnbánó jaj-
gatással válaszoltak nekem. Az volt a meg-
győződésük, hogy az ajtó már előttük be-
zárult, hogy örájuk nézve már *minden késő*.
Oh, mily szomorú, ha valaki csak a halál
küszöbén eszmél fel!

Mi, akik még egészségben és erőben
vagyunk, forduljunk ezen nagy időkben Isten-
hez, nehogy egykor mi is azon vegyük
észre magunkat, hogy reánk nézve már min-
den késő!
Gavlik Ferenc.

Szerkesztői rovat.

A karácsonyi ünnepek alkalmából fo-
gadják kedves olvasóink legjobb kívána-
tinkat! Árassza el mindnyájunk szívét ka-
rácsonyi meleg szeretet, amellyel azután
karácsonyi béke és boldogság is osztály-
részünk lesz. Szeretet hozta Jézust el ne-
künk és Jézus szeretni akar megtanítani
bennünket. Szeretet a Boldogság útja és
aki szeretni tud, soha és semmi körülmé-
nyek között boldogtalan nem lehet. Ézért
szívükből kívánunk kedves olvasóinknak sok sok
szeretetet!

Cservenkán, az elesett hőseink emlékére
ünnepélyt rendezett az ottani kis gyüle-
kezetünk. E célra a mozt hírelették, ki,
amely elég tágas volt, az ünnepség meg-
tartására. Szenttamásról és Verbászról több
énekes testvérünk érkezett az ünnepélyre,
amelyen szép énekeikkel működtek közre.
Az ünnepi beszédet *Kreutzer* prédikátor tar-
totta meg, az énekkart pedig *Sebele* prédi-
kátor vezette. Mintegy ötszázan jöttek el a
cservenkaiak közül az ünnepélyre, amely
minden tekintetben fényesen sikerült. Az
estély tisztá jövelme, 180 korona a „vörös
kereszt“ javára folyt be. Az ünnepély si-

kerét sokat fáradozott a „vörös kereszt“ cservenkai fiókjának alelnöke *Schumacher* Etelka kisasszony.

A mai számunkkal lezárjuk a Békeharang hatodik évfolyamát. Ez alkalommal őszinte köszönetet mondunk mindazoknak, akik valamely téren a Békeharang javára közreműködtek. Együttal szépen felkérjük kedves olvasóinkat, szíveskedjenek továbbra is segíteni bennünket a Békeharang szerkesztésében és kiadásában. Mindenkor köszönettel fogadunk cikkeket és az evangéliumi munkára vonatkozó híreket. Ne feledkezzünk azonban el magunk is előfizetni és másokat is megnyerni a lap előfizetőiül. Gondoljunk mindig arra, hogy ez a munka megtermi egykor gyümölcsét és ha sokszor nehézségek támadnak is a szeretet ösvényén, nincs az a helyzet amelyben ne diadalmaskodhatnánk Jézus segédelmével! Tartsuk meg a jelszót: „Legalább egy új előfizetőt a Békeharangnak!“

Most, karácsony táján ne mulasszuk el az Urat kérni, hogy a békesség ünnepén segítse meg a kedves testvéreinket a harc-téren, a kórházakban, a fogságban. Ez már a második karácsony, amelyet háborús időkben élünk meg. Bárcsak tetszene a Mindenható Urnak, mielőbb békét parancsolni e tomboló világnak. Szükséges, hogy akik hisznek a jó Istenben, szüntelen elébe tárják a békére vonatkozó könyörgésüket és bizva remélik, hogy végre a szeretet fog uralomra jutni a most annyira gyűlölködő világban is!

A vasárnap meggyalázója.

Északamerika egyik tava mellett telepedett le egy bevándorló. Jómódú ember létére senkire tekintettel nem volt cselekedeteiben. Az Urnak napján is éppen úgy dolgozott mint bármikor és kedvteléseinek sem szabott határt ilyenkor. Hogy a tavon kőjutatásokat tehessen elkezdett egy hajón építeni. Mialatt a gondolat építették, a munkások arról suttogtak, hogy ezen majd vasárnapokon fognak utaztatni. A falu lelkésze meglátogatta a vállalkozót és megkérdezte szándéka felől, majd pedig le akarta beszélni róla, nehogy a lakosságnak alkalmat adjon az istentelenségekre. „Attól tartok“ mondá a lelkész, „hogy az ön hajója a vasárnap meggyalázójának fog bizonyulni.“ Az ember ránézett és így felelt: „Ön anélkül, hogy akarta volna, szolgálatot tett nekem. Sokáig gondolkodtam rajta, hogy minek nevezzem és ön most éppen eltalálta. A vasárnap meggyalázója legyen a hajó és

úgy is fogom nevezni.“ Miután ezt mondotta, a lelkésznek jónapot kívánt és gúnyosan mosolyogva eltávozott.

Az építkezés haladt és különösen vasárnap dolgoztak rajta szorgalmasan. Nemsokára annyira elkészült, hogy vízre bocsáthatták és egy kis zászlót is húztak fel az árbóca „A vasárnap meggyalázója“ felírással. Végre teljesen felszerelték és készen állt az első kajútra. Hogy nevének becsületére legyen vasárnap avatták fel és indult első útjára. A meghívókat szétküldték és mintegy 16—18 személyből álló társaság gyűlt össze a fedélzeten. Bor, zene és dal felpezsdítette az indulók vérért, de Arra akié a nap volt, nem gondoltak. A zászlót vígan lobogtatta a szellő és nagy zenében végre el is indult „a vasárnap meggyalázója“ az első útjára. — De közülök többé, egyik sem tért vissza a partra. Mikor már messze bent haladtak a tavon, hirtelen forgószél támadt, a mely a hajót egy párszor megforgatta, mire felborult; és néhány szempillantás alatt az egész gúnyolódó társaság a tó mélyébe süllyedt. Sirásuk és kiabálásuk egész a partig elhallatozott. Néhány nap múlva hullákat a hullámok a partra kivetették. Így mutatja meg nekünk az eset: „Bizony van ítélő Isten a földön!“ (Zsolt. 58, 12.)

A Biblia.

A magasabb körökből származó urakból társaság alakult azzal abból a célból, hogy a vallást kigúnyolják és egymást hitetlenségükben erősítsék. Végre határozatot hoztak, amelynek értelmében a bibliát elégetik, hogy megszabaduljanak ama könyvtől, amely lelkiismeretüknek annyira terhére volt. A meghatározott nap elérkezett. Nagy tüzet gyújtottak, előkészítettek egy bibliát és a csészékben párolgó püncs az egész szertartás kedélyes végét hirdette. A tett véghezvitelére egy előkelő házból származó fiatal ember lett kiszemelve. Miután néhány csésze püncsrel bátorította magát, kezébe vette a bibliát, néhány elhatározott lépéssel közeledett a tűz felé. De hirtelen reszketni kezdett egész testében; arca elhalványult és görcsök kezdtek gyötörni. Erre visszalépett az asztalhoz, letette a bibliát és határozott hangon így szólt: „Nem fogjuk elégetni e könyvet, amíg nincs helyette jobb.“ Nemsokára megbetegedett a fiatal ember és egy evangéliumi prédikátort kért magához, akinek a fenti esetet bűnbánólag elbeszélte és mint keresztény halt meg Megváltójának érdemeiben való teljes bizalommal.

A Szentírás isteni sugalmaztatásáról.

Négy magasztos és hatalmas bizonyíték létezik, melyek minket kiváltképpen indítanak arra, hogy higgyük, miszerint a Szentírás Istentől van, t. i.: a csodák, a proféciák, a tan kiváltsága és az írók erkölcsös jelleme.

Ilyen módon a kereszténység négy nagyszerű oszlopon áll, melyek: Istennek ereje, bölcsessége, tökéletessége és szentsége. Az isteni erő kútforrása minden csodának; az isteni bölcsesség, minden proféciónak; az isteni tökéletesség, a tan kiváltságának és az isteni szentség, az írók erkölcsös jellemének.

En a Szentírás isteni sugalmaztatásának rövid, világos és erős bizonyítékát akarom adni.

A Szentírás vagy jó emberek vagy angyalok — rossz emberek vagy ördögök — találmánya, vagy Istentől van.

1. Nem lehet jó emberek vagy angyalok találmánya, mert ezek bizonyára nem írának, de nem is írhatnának könyvet, melybe csupa hazugságot írának, mondván: „Ezt mondja az Ur“ — ha ez az ő találmányuk.

2. Nem lehet rossz emberek vagy ördögök találmánya, mert ezek nem szerkesztenének olyan könyvet, mely minden jót parancsol, minden rosszat tilt és a gonoszokat örökre a pokolra kárhoztatja.

3. Ezért következtetem: Hogy a biblia szükségképpen isteni sugalmaztatás által maradt reánk.

Wesley János.

Kinek szavára építesz?

Voltaire, a hirneves francia filozofus, gazul kigunyolta a keresztény vallást szóban és írásban. Véghetetlen gyűlöletében Jézust szerette volna megsemmisíteni. A párizsi színházban káromlásai oly tetszést arattak, hogy őt Franciaország bálványává akarták koronázni. Ezen alkalommal azonban nagy vérvesztés érte, olyannyira, hogy élete válságos helyzetbe került. Ekkor barátai akaratára ellenére írásbeli nyilatkozatot tett közzé, melyben hitetlenségét megtagadja és elátkozza barátait, kik őt e szánalmas helyzetbe juttatták és e nyomorult hirnévre segítették. Mondják, hogy borzasztó állapotában siránkozó hangon így kiáltott fel: Oh Krisztus! Oh Jézus Krisztus! Sokszor panaszkodott, hogy úgy Istentől, mint az emberektől elhagyatott. Mikor orvosa meglátogatta, félelmes szorongatásban volt. Voltaire így szólt: Mentse meg életemet hat hónapra és vagyonom felét önnek adom! Ez így felelt: Még hat hétig sem élhet ön. Erre Voltaire ezt viszonzá: Akkor én a pokolba megyek és ön velem. Élete vége borzalmas volt és rémület fogta el környezetét.

Sohasem támaszkodj hát hitetlenségedben olyan emberekre, akik Jézust káromolják! Voltaire az ő idejében a legbecsültebb tudósoknak egyike volt; de tudom olyan rettenetes véget érni nem kívánsz! Mit ér az, ha Istentől elszakadsz, ha nem bírsz boldog lenni nélküle. Nincs szánalmasabb ember annál, aki büszke arra, hogy nem tartozik a hívők közé!

Methodista istentiszteletek tartatnak:

Budapesten, VII., Rottenbiller utca 35.: Vasárnap d. e. 10 és d. u. 5 órákor, kedden és csütörtök este 8 órákor.

VI., Petneházy utca 25. (Angyalföld): vasárnap és szerdán este 8 órákor.

Bácsfeketehégy, Petőfi utca 486.: Csütörtökön este 1/2 7 órákor.

Budakeszi: Vasárnap és Csütörtökön este 8 órákor.

Cservenka: Vasárnap d. u. 2 órákor.

Csurog, Szűk-utca 1211.: Vasárnap d. u. 8 és csütörtök este 1/2 8 órákor.

Kishegyes: Időnkint.

Kiskér: Vasárnap d. u. 2 és Szerdán este 7 órákor.

Kucora: Vasárnap d. u. 8 és Péntek este 7 órákor.

Szeretettel meghívjuk! Mindenkit szívesen látunk!

Kiadja: a „Keresztény könyvesház“ k. f. szöv. Budapest, VII., ker. Rottenbiller-utca 35. szám.

Felélős szerkesztő: Jakob János, Újvidék, Jenőherceg utca 5.

Nyomatott Boros György könyvnyomdájában Újverbáson.

Kula: Hétfő este 7 órákor.

Nagyszékely: Időnkint.

Óbecse, Mező utca 64.: Vasárnap d. e. 1/2 8 és este 1/2 8 órákor és Péntek este 1/2 8 órákor.

Ókér: Időnkint.

Ósöv: Vasárnap d. e. 9 és este 7 órákor.

Szeged: Időnkint.

Szeghegy: Vasárnap d. e. 1/2 9, d. u. 2 és este 1/2 8 órákor; Csütörtök este 1/2 8 órákor.

Szenttamás: Vasárnap d. e. 1/2 10 és este 1/2 8 órákor. Szerda és Csütörtök este 1/2 8 órákor.

Tiszakálmánfalva: Vasárnap d. e. 9 és este 1/2 7 órákor; Szerdán este 7 órákor.

Újszivác: Vasárnap d. e. 9 és este 7 órákor.

Újverbász, Rákóczi F. út 436: Vasárnap d. e. 1/2 10 és este 7 órákor; Szerdán este 8 órákor.

Újvidék: Jenőherceg utca 5.: Vasárnap d. e. 10 és este 1/2 8 órákor; Csütörtök este 8 órákor.